

Vinnuvangin: Oliver Joensen

TIL HAVNAR HÓSDAG

At hava egna prentsmiðju kravdi sítt, og tá Norðlýsið bara kom út eina ferð um vikuna, bleiv tað ov lítið at gera við prentingini, og í 1990 slapp Oliver sær av við prentsmiðjuna. Nýggju hentleikarnir, ið fylgdu við offset-prentingini, gjørdu eisini, at tá var bara at koyra filmarnar til Havnar, so bar til at fáa blaðið prenta har.

– Vit gjørdu filmarnar til blaðið her norðuri, og so fór konan hósmorgun til Havnar við filmunum, so blaðið kundi prentast, og har biðaði hon so, til alt var liðugt prentað og hon kundi koma norður aftur við blaðnum. Eg havi mangan hugsað um tað, at tað vóru ikki altíð so tespilgir túrar hjá henni, tí hon skuldi fyrst um Leirvíksfjørð og síðani koyra allan vegin í kavaroiki og mjørka á Oyggjarvegnum, sigur Oliver.

– Tað kundi vera øgiliga spennandi onkuntíð, strævið aðrar tíðir, men so sanniliga eisini stuttligt, og nú aftaná er tað ótrúligt at hugsa sær, hvussu stórar allar broytingarnar hava verið. Talan hevur verið um øgilig og ótrúlig frambrot, sjálvt um eg aftaná eisini havi hugsað, at offset-tíðin var øgiliga keðilig við sínum strimlum av satsi, voksi og øllum tí, ið skuldi til.

Serliga nevnið hann vansen, ið var, at tá okkurt skuldi setast, so sást eingin tekstur, fyrr enn hann kom út eftir framkallingina, so ikki fyrr enn tá kundi tú nakar feilur loftast.

– Eg vil næstan siga, at tá var tað – hóast alt – ólíka snildari við blýgginum, tí tá varð teksturin stýrdur øgiliga væl. Men sjálvandi vildi eingin allíkavæl farið aftur til blýggið, tí tilsamans var talan um eina nógv snildari og einfaldari arbeidsgongd, sum mundi lætta um hjá øllum, tá samanumkom, sigur Oliver.

ALTÍÐ FRAMMARLAGA

Yvirhøvur hevur Norðlýsið alla tíðina verið nokk so frammarlaga tekniskt, tí Klaksvíkar Prentsmiðja var millum tey fyrstu, sum fingi fotosetara, og Norðlýsið sjálvt byrjaði at arbeiða við teldum miðskeiðis í 90-unum, har forritið til umbrótingina fyrst var Aldus PageMaker, síðani QuarkXpress og nú Adobe InDesign.

– Tá vit fingi ta fyrstu telduna, byrjaðu vit øgiliga spakuliga, og tað var tann tíð, tá sonurin, John William, og Gunvá við Keldu, sum arbeiddi her tá, skiftust um bara ta einu telduna. Men so skjótt sum gongd av álvara kom á, gekk tað bara ein veg, og longu í 2001 vóru vit úti við okkara heimasíðu, ið síðani er

„*Heimasíðan er bara vaksin og hevur verið dúgliga vitjað øll árin, so vit hava fegnast um, at hon hevur verið so væl umtókt*“

ment og endurnýggjað til tað, hon er í dag, sigur Oliver Joensen.

Serliga heldur hann avgerðina um, at Norðlýsið skuldi fara á internetið, vera ein varða í søguni hjá blaðnum.

– Heimasíðan er bara vaksin og hevur verið dúgliga vitjað øll árin, so vit hava fegnast um, at hon hevur verið so væl umtókt. Tá vit komu á netið, bleiv nógv tosað um, um slíkar tíðindasíður skuldu vera ókeypis ella ikki, men vit valdu beinanvegin at hava fría heimasíðu, tí vit dugdu at siggja, at tað bar illa til at satsa upp á bæði, sigur hann.

– Tað stóð okkum greitt, at annaðhvørt máttu vit hava eina fría síðu, ið kundi fáa nógv vitjanir, so tað bar til at selja lýsingar, ella máttu vit taka pengar frá fólki fyri at koma inn at lesa okkara síðu. Tað seinna trúði eg einki uppá, tí fólk tíma ikki at lesa tungt stoff á netinum, og tey tíma ikki at rinda pengar fyri eina tíðindasíðu, tá tey kunnu

Tá Norðlýsið herfyri fylti hundrað, varð eitt sindur gjort burturúr, og millum annað hevði blaðið bílagt ein tátt frá viðinginum, Andriasi Justesen, ið hegnisliga setti nakrar reglur saman um Norðlýsið, sum eisini fekk Hans Hjalta Skaale at koma at syngja táttin, ið vit prenta niðanfyri:

Lag: Út á havið halda enn

Norðingar í góðum lag
kunnu halda stóran dag
fyri okkar' kæra blað,
sum fyllir hundrað ár í dag.
Um mangt og hvat man vera hent
síðan blaðið kom á prent,
so er tað ikki ónormalt
at verja alt, sum er lokalt,
at skriva um hvønn fótbóltskamp
og hvønn ein settan stamp.

Verið stoltir, norðingar,
vit klára allar forðingar!
Altíð kapping, sjáldan friður,
og um Klí flytur niður,
Klí flytur niður,
best at blaðið ikki tigr.
Venda interessuni
frá høvuðsstaðarpressuni!
At fáa heimlig ting í lag,
Sum kópakonu, sjómansdag.
Tað setir fokus kolossalt
Á tað, sum er lokalt.

Og tá um okkurt nýtt er hoyrt,
Er myndatólið altíð klárt,
Av fugli, sílum ella grind
Vit fingi manga góða mynd.
Mann tann, ið setti djúpstu spor,
Var stóri klumpurin hjá Thor.
Tá seldu teir mong bløðini,
Tí stjórin bleiv í øðini.
Ein paparazzimyndamann
Viðhvørt mann brúka kann.

Og tá Oliver koyrir bil,
So stendur fartel'fonin til.
Skundisliga sæst hann koyra,
Sum hann skriðar sær í oyra,
Skriðar sær í oyra,
So hann tíðindi kann hoyra.
Hendir seg, hann ger tað lort
Og fær eitt klipp í koyrikoyrt.
At klára deadline, tíðarpress,
Tað elvir jú til mikið stress.
Til rættlestur er sjáldan tíð,
Tað sæst væl blaðnum í.

Øvundsjúkir havnarmenn,
og fremstur Hedín Mortensen,
til Havnar vilja draga alt
til teirra, sum teir hava valt.
Vilja taka alt frá oss,
ja hvørt eitt alment arbeidsplass,
og sjálvt vart stolta sjúkrahús,
teir næstan hava koyrt í knús.
Her Norðlýsið má verja borg
og stíga fram á tor!

Havnin er eitt stórt kontór,
har hvør ein almenn króna fór.
Fult av stjórum, direktórum,
har øll klippa hvørjum øðrum,
klippa hvørjum øðrum,
skapa null í øllum førum.
Hetta er jú ónormalt
ímóti tí, sum er lokalt.
Óheft pressa má jú til
at bota hetta hundaskil!
So Norðlýsið, halt teg framat,
minst 100 ár afturat!

FAMILJUFYRITØKA

SEINNU MONGU ÁRINI HEVUR NORÐLÝSIÐ VERIÐ EIN FAMILJUFYRITØKA BURTURAV, SO BÆÐI ELSA OG OLIVER JOENSEN HAVA HAVT SÍN LEIKLUT, EINS VÆL OG ØLL TRÝ BØRNINI Í STØRRI OG MINNI MUN HAVA VERIÐ VIÐ

– Eg havi ikki biðið børnini um nakað, men tey eru allíkavæl øll komin inn í arbeiðið upp á hvør sín máta, sigur Oliver, ið fyrst fekk eina umbøn frá soninum, John William, um at sleppa í læru á Norðlýsinum.

– Tað helt eg ikki, at hann skuldi koma, men at hann heldur skuldi fara onkra aðrastaðni at finna sær eitt lærupláss. Eitt sindur stríggjið var hjá honum at finna nakað, men tað bleiv so til, at hann endaði hjá Stig Rasmussen, sum hevði prentsmiðjuna Estra í Syðrugøtu, og har var John William í átta ár. Hann segði enntá við Stig, at hann eftir læruna ætlaði sær á Norðlýsið at arbeiða, men

tað legði Stig einki í, tí hann var ein góður vinur av Norðlýsinum og arbeiddi eisini í sínum ungu døgum á Klaksvíkar Prentsmiðju.

Síðani var tað eldra dóttirin, Jastrid, sum ferð eftir ferð segði, at hon skuldi ongantíð fáast við Norðlýsið, prentsmiðjuarbeiði ella nakað soverðið.

– Men líka veit eg, tí áðrenn vit vistu av, var hon farin á grafiskan skúla í Danmark, og hon hevur nú sína egnu fyrirøku, Grafia. Og umframt, at hon hevur hjálpt nógv til við serliga tí kreativa partinum, hevur enntá eitt skifti verið stjóri á Norðlýsinum, flennir

Oliver, sum at enda nevnið yngstu dóttirina, ið fær rósir við á vegnum.

– Ja, Hannefia arbeidir her, tó at hon ikki hevur lært nakað innan fyri hetta fakið. Men hon stendur fyri tí skapandi partinum í dag, ger lýsingar og alt tað. Og tey, sum lýsa hjá okkum, siga í øllum førum, at hon er tann, sum er nógv mest álítandi av okkum í firmanum.

Tá vit spyrja Oliver, hvussu tað sær út við framtíðini, nú hann nærkast sínum 69 árum, svarar hann við einum skeivum smíli, samstundis sum hann sær eitt sindur hugsunarsamur út.

– Eg havi tað fint, tí eg sleppi at gera tað, sum eg tími at gera, og so er John William stjóri. Í tí leiklutinum – eitt sindur aftan fyri hann – havi eg nú hugnað mær í nøkur ár, men vit mugu ásanna, at vit eru komin á eitt vegamót, tí hann ætlar at gevast av heilsu-áðum, sigur hann.

– Hvussu framtíðin verður, veit eg ikki akkurat í lätuni, men eg kann siga so mikið, at eg ætli mær ikki at vera stjóri aftur. Hinvegin vil eg fegin supplera og koma við mínum íkasti, so nú fáa vit at siggja, hvussu tað fer at siggja út hjá okkum frameftir.

hilmjarjan@sosialurin.fo